

ANTHONY RYAN

KRÁLOVNA OHŇE

STÍN KRKAVCE: KNIHA TŘETÍ

Dokonalé zakončení
mistrovské trilogie.
FANTASY BOOK REVIEW

HOST

VERNIEROVY ZÁPISKY

Když jsem dorazil společně se svou zajatkyní, čekal na hrázi. Stál vzpřímeně jako vždy, vyhublý obličej otočený k obzoru, plášť těsně přitažený k tělu, aby se chránil před chladem od moře. Mé prvotní zmatení z toho, že ho tady nacházím, se rozplynulo, neboť jsem spatřil koráb odplouvající z přístavu. Meldenejská loď s úzkým trupem směřovala do Severních provincií a na palubě vezla důležitého pasažéra, jenž bude muži stojícímu na břehu jistě hodně chybět.

Otočil se ke mně s upjatým, ostražitým úsměvem na rtech a já si uvědomil, že tady čeká i na můj odjezd. Od osvobození Alltoru jsme spolu hovořili jen krátce — a vpravdě poněkud stroze. Byl rozrušen neutuchajícím zmatkem války a chorobou, která jej schvátila po jeho slavném tažení. Únavou, jež proměnila kdysi ostré rysy v povislou masku se zarudlýma očima a znělý, byt' hrubý hlas v nepřijemný sípot. Nemoc už jej však, jak jsem si mohl všimnout, opustila. Nedávná bitva mu nějak pomohla zotavit se, což mě přivedlo k zamyšlení, zda pro něj krev a hrůzy nejsou svým způsobem zdrojem životní síly.

„Lorde,“ pozdravil mě s náznakem uctivé úklony, načež pokývl mé zajatkyni. „Madam.“

Fornella také kývla hlavou, ale neodpověděla. Bez zájmu si ho prohlížela, zatímco si slaný vítr pohrával s jejími vlasy. V té červenohnědé záplavě jsem zahlédl šedivější pramen.

„Již jsem obdržel podrobné pokyny—“ začal jsem, ale Al Sorna mávl rukou.

„Já tady nejsem kvůli pokynům, lorde,“ odvětil. „Jen jsem se přišel rozloučit a popřát vám hodně štěstí ve vašem úsilí.“

Čekal na odpověď a já pozoroval jeho výraz— úsměv trochu povadl a do černých očí se vkradla obezřetnost. Je to možné? přemítal jsem. Žádá snad o odpuštění?

„Děkuji vám, lorde,“ odpověděl jsem a nadhodil si na rameni těžký plátěný vak. „Ale musíme se nalodit před ranním odlivem.“

„Samozřejmě. Doprovodím vás.“

„My nepotřebujeme stráž,“ pronesla Fornella tvrdě. „Dala jsem své slovo prověřené vašim vykladačem pravdy.“ Skutečně, dnes ráno jsme došli do přístavu bez doprovodu a dalších oficialit. Obrozený dvůr Sjednoceného království měl jen málo času a chuti na obřady.

„Jistě, ctěná občanko,“ odpověděl Al Sorna v lámané volarštině. „Ale já si chci... promluvit s tímto šedooděncem.“

„Svobodným mužem,“ opravil jsem ho a poté jsem dodal v jazyce království: „Šedooděncem odkazuje spíše k majetkovým poměrům než ke společenskému postavení.“

„Jistě, lorde.“ Ustoupil a pokynul mi, ať s ním jdu po hrázi k molu, u něhož se pohupovaly lodě — dlouhá řada meldenejských válečných galér a obchodních korábů. Naše loď přirozeně kotvila až na samém konci.

„Dar bratra Harlicka?“ otázal se a kývl k mému vaku.

„Ano,“ přisvědčil jsem. „Patnáct z těch nejstarších knih z Velké knihovny, jež po tom krátkém čase, který mi bylo dovoleno strávit ve vašem archivu, považuji za užitečné.“ Ve skutečnosti jsem očekával, že bratr knihovník vznese proti mé žádosti protest. On však jen souhlasně přikývl a panovačně rozkázal jednomu ze svých pomocníků, aby zmíněné svitky vyhledal v povozech, které mu sloužily jako pojízdná knihovna. Věděl jsem, že jeho zjevná lhostejnost k této krádeži přinejmenším částečně pramení z jeho daru — vždy může jednoduše sepsat nové kopie, a neskrývaně, neboť držet podobné věci v tajnosti už nebylo nutné. Temné síly, jak je nazývali, byly nyní povoleny a otevřeně se o nich mluvilo. Obdaření směli využívat své nadání beze strachu z mučení a popravy, přinejmenším teoreticky. Ve tvářích těch, kterým se podobného nadání nedostalo, jsem spatřoval pozůstatky strachu, ale také závist, což mě vedlo k úvahám, že by snad bylo moudřejší, kdyby se Obdaření i nadále drželi ve stínech. Mohou však stíny přetrvat i ve válečném ohni?

„Skutečně si myslíte, že ho tam někde najdete?“ zeptal se Al Sorna po cestě k lodi. „Spojence?“

„Síla tak zlovolná a mocná musí zanechávat nějaké stopy,“ odpověděl jsem. „Historik je svým způsobem lovec, lorde. Pátrá po znameních v podrostu korespondence a kronik, sleduje kořist skrze otisky v paměti. Neočekávám, že naleznu podrobnou a nestrannou historii tohoto tvora,

at' je to zvíře, nebo člověk. Či něco úplně jiného. Ale zcela jistě nějaké stopy zanechal a já mám v plánu je najít.“

„V tom případě byste měl být opatrný, protože mám podezření, že mu vaše pozornost neujde.“

„Ani ta vaše.“ Odmlčel jsem se a všiml si, že znepokojeně nakrčil čelo. Kam zmizela tvoje jistota? pomyslel jsem si. Během našich předchozích setkání to byl jeden z jeho nejvýraznějších povahových rysů — nesmiřitelná a neotřesitelná jistota. Ted' z něj však zůstal zasmušilý a ustaraný muž, sklíčený výhledem na útrapy, které jej čekají.

„Dobýt hlavní město nebude snadné,“ poznamenal jsem. „Nejmoudřejší by bylo počkat do jara zde a nabrat co nejvíce sil.“

„Moudrost a válka často nechodí ruku v ruce, lorde. A vy máte pravdu, Spojenec s největší pravděpodobností všechno uvidí.“

„Tak proč...?“

„Nemůžeme tady prostě jen tak čekat na další úder. Stejně jako váš císař nemůže očekávat, že ujde pozornosti Spojence.“

„Vím moc dobře, jakou zprávu mám svému císaři doručit.“ Kožený váček se svítkem opatřeným pečeti mě tížil na krku víc než celý vak s knihami, ačkoli vážil jen zlomek toho co tlumok. Pouze inkoust, papír a vosk, napadlo mě. Přesto má moc poslat miliony mužů do války.

Zastavili jsme se u lodě, mohutného obchodního korábu, jehož trup byl po bitvě u Zubů stále ožehnutý, zábradlí neslo stopy čepelí a šípů a plachty byly vyspraveny záplatami. Oči mi sklouzly k přídové figuře představující hada. Ač přišla o velkou část spodní čelisti, vyvolávala ve mně jisté vzpomínky. Na vrcholu nástupního můstku jsem spatřil postavu kapitána se založenými rukama a s podmračeným obličejem. Tváří, kterou jsem si pamatoval velmi dobře.

„To vy stojíte za výběrem plavidla, lorde?“ otázal jsem se Al Sorny.

Ten s mírně pobaveným výrazem pokrčil rameny. „Ujišťuji vás, že jde o pouhou náhodu.“

S povzdechem jsem si uvědomil, že v mém srdci zbylo jen málo místa pro další rozhovory. Otočil jsem se k Fornelle a natáhl ruku k lodi. „Prosím, ctěná občanko. Za malý okamžik se k vám připojím.“

Všiml jsem si, jak Al Sorna sleduje její nástup na palubu. Pohybovala se s obvyklou ladností získanou staletími praxe. „Navzdory tomu, co říkal vykladač pravdy,“ varoval mě, „nevěřte jí.“

„Byl jsem jejím otrokem dost dlouho na to, abych se o tom poučil sám.“
Opět jsem si nadhodil vak na rameni a pokývl muži na rozloučenou. „Sbohem, lorde. Těším se, až se ke mně dostanou zprávy o vašem tažení —“

„Měl jste pravdu,“ přerušil mě. Na rtech se mu opět objevil ten ostražitý úsměv. „V tom mém vyprávění bylo pár... vynechávek.“

„Myslím, že máte na mysli lži.“

„Ano.“ Jeho úsměv zmizel. „Věřím však, že jste odhalil pravdu. Nemám tušení, jak tato válka skončí ani jestli se některý z nás dožije jejího konce. Ale pokud ano, vyhledejte mě znovu a já vám slibuji, že ode mě neuslyšíte nic než pravdu.“

Vím, měl jsem mu být vděčný. Neboť který učenec nelační po pravdě od člověka, jako je on? Když jsem mu však pohlédl do očí, vytanulo mi na mysli jediné jméno. Seliesen.

„Dřív mě často napadala otázka, jak může člověk, který zmařil tolik životů, chodit po světě, jako by byl bez viny. Jak dokáže zabiják nést tíhu vraždy a současně se stále nazývat člověkem? Ovšem teď jsme zabijáky oba a já zjišťuji, že to moji duši netíží ani trochu. Ovšem já zabil zlého člověka, kdežto vy dobrého.“

Otočil jsem se a bez dalšího ohlédnutí vystoupal na palubu.

KAPITOLA JEDNA

◆ LYRNA ◆

Probudil ji sníh. Lehoučké doteky na kůži, svědivé, a nikoli nepříjemné, ji volaly z temnoty. Chvilí trvalo, než se jí vrátila paměť. Zbyly z ní však jen útržky obrazů a pocitů, jimž vládly strach a zmatek. Řvoucí Iltis s mečem v ruce... Zvonění oceli... Hrubá ruka na jejích ústech... A ten muž... Muž, který ji zapálil.

Otevřela ústa, ovšem nedostala ze sebe víc než zaskuhrání. S dalším nádechem natáhla do plic mrazivý vzduch. Měla pocit, že snad umrzne zevnitř. Zdálo se jí nepatřičné, že by poté, co tak mocně vzplála, měla zemřít chladem.

Iltis! uvědomila si náhle. Iltis je zraněný! Možná i mrtvý!

Snažila se pohnout, vstát a vši silou svého královského hlasu volat, aby jí dovedli léčitele. Namísto toho však jen zasténala a zatřepotala rukama, na něž stále dopadaly sněhové vločky. Vzplála v ní zloba a vyháněla z plic chlad. *Musím se pohnout! Přece tady neumřu ve sněhu jako toulavý pes!* Opět nasála ledový vzduch a zaječela. Vložila do toho křiku veškerou svoji sílu a hněv. Mocný řev, královský řev... ovšem k jejím uším dolehlo pouze syčení deroucí se skrz zuby. A ještě něco.

„... k tomu by měl existovat dobrý důvod, seržante,“ říkal drsný hlas, silný, úsečný a upjatý. Hlas vojáka, doprovázený křupáním sněhu pod podrážkami.

„Pán věže říkal, že se k němu máme chovat slušně, kapitáne,“ ozval se druhý hlas s nilsélinským přízvukem, starší, a ne tak silný. „Zacházejte s ním s úctou, říkal. Jako s těmi ostatními z mysu. A zdálo se, že to myslí vážně, pokud mohu soudit z řeči člověka, který neřekne víc než dvě slova najednou.“

„Lidi z mysu,“ pravil kapitán mírněji, „kterým vděčíme za sněžení na konci léta...“ Jeho hlas utichl a křupání sněhu se změnilo v dupot běžících mužů.

„Výsosti!“ Na ramenou ucítila něčí ruce, opatrný, ale naléhavý dotek. „Výsosti! Jste zraněná? Slyšíte mě?“

Lyrna jen zasténala a opět se jí zachvěly ruce.

„Kapitáne Adale,“ slyšela seržantův hlas, přiškrcený strachem. „Její tvář...“

„Mám oči, seržante! Zavolejte Pána věže do stanu bratra Kehlana! A přiveďte muže, kteří odnesou jeho lordstvo. O královně ani slovo. Rozumíte?“

Slyšela další kroky ve sněhu a pak ji od hlavy až k patě zahalilo cosi měkkého a hřejivého. Něčí ruce ji zvedly a ona ucítila mravenčení ve ztuhlých zádech a končetinách. Upadla do temnoty a trhavý běh kapitána odnášejícího ji k městu již nevnímala.

Když se probrala podruhé, byl u ní. Prejela očima po plátěné střeše a spatřila ho, jak sedí vedle jejího lůžka. Ačkoli měl oči tak jako předchozího dne zastřené červeným závojem, jeho pohled byl jasnější a soustředěnější. Nakláněl se k ní a jeho černé oči se vpíjely do pokožky jejího obličejce. *Podpálil mě...* Zavřela víčka, odvrátila se od něj, potlačila vzlyk deroucí se jí z hrudi a polkla. Až poté co se uklidnila, se otočila zpět a zjistila, že stále klečí u jejího lůžka, s hlavou sklopenou.

„Výsosti,“ řekl.

Znovu polkla a pokusila se promluvit. Očekávala jen slabé zachroptění, takže ji síla vlastního hlasu poněkud překvapila. „Můj lorde Al Sorno. Doufám, že se máte po ránu hezky.“

Zvedl hlavu — ve stále divokých černých očích zkoumavý výraz. Chtěla mu říct, že zírat takto na někoho je neslušné, zvláště na královnu, bylo jí však jasné, že by to znělo směšně. *Na každém slově záleží,* řekl jí jednou otec. *Každé slovo, které vyřkne ten, kdo nosí korunu, zůstane zaznamenáno, a často špatně. A tak, dcero, pokud někdy tvou hlavu obtíží tento zlatý kroužek, nikdy nesmíš pronést jediné slovo, které by z úst královny zaznít nemělo.*

„Docela... dobře, Výsosti,“ odpověděl Vélín, stále klečící na kolennou. Zavrtěla se a ke svému překvapení zjistila, že se může bez potíží pohybovat. Někdo jí svlékl plášť a šaty, které na sobě měla předchozího večera, a veškerou parádu vyměnil za obyčejný bavlněný háv,

který ji halil od krku až ke kotníkům. Když se posadila a shodila nohy z lůžka, látka ji příjemně hladila na kůži. „Vstaň, prosím,“ řekla Vélino-vi. „Obřadnosti mě obvykle unavují, a když jsme sami, jsou zbytečné.“

Narovnal se a ani na okamžik nespustil oči z její tváře. Poněkud váhavě a s lehkým třasem v rukou si přitáhl židli a posadil se proti ní. Jeho tvář se ocitla na necelou délku paže od její, nejbliže od toho dne o letním festivalu.

„Co lord Iltis?“ zajímala se.

„Je raněný, ale přežil,“ odpověděl. „Na malíčku levé ruky měl omrzliny. Bratr Kehlan mu ho musel uříznout. Ani si toho nevšiml a měli jsme co dělat, abychom mu zabránili, aby se vás vydal hledat.“

„Měla jsem štěstí, že mi ho osud poslal do cesty.“ Odmlčela se a pak se nadechla, aby v sobě posbírala odvalu k tomu, co musela říct. „Včera jsme neměli moc příležitostí si promluvit. Určitě máš spoustu otázek.“

„Hlavně jednu. V okolí koluje mnoho divokých zvěstí o vašich... poraněních. Prý k tomu došlo v den, kdy Malcius zemřel.“

„Malcia zavraždil Frentis, bratr Šestého řádu. Za vraždu zaplatil životem, sama jsem ho zabila.“

Viděla, jak ho ta zpráva ohromila — jako by ho udeřila kusem ledu. S prázdným pohledem se předklonil a zašeptal: „Chci být bratr... Chci být jako ty.“

„Byla s ním jedna žena,“ pokračovala Lyrna. „Stejně jako tvůj bratr se vydávala za uprchlého otroka. Prý přepluli oceán a zažili mnoho dobrodružství. Podle toho, jak ta cizinka reagovala, když jsem Fren-tise zabila, soudím, že je požil silný cit. Láska člověka dovede dohnat k nečekaným činům.“

Vélin zavřel oči a zachvěl se. Snažil se ovládnout svůj žal. „Zabít ho určitě nebylo snadné.“

„Během svého pobytu u Lonaků jsem se leccos naučila. Viděla jsem, jak Frentis padl. Potom...“ *Plameny se sáply po její kůži jako drápy divoké kočky a do nozder jí vnikl zápach vlastní spálené kůže...* „Vypadá to, že ani moje paměť není dokonalá.“

Vélin seděl neskutečně dlouho mlčky, ztracen v myšlenkách, obliče-jej ještě vyzáblejší než dřív. „Naznačovala mi, že se vrací,“ zamumlal nakonec. „Ale ne za tímto účelem.“

„Čekala jsem, že se zeptáš na něco jiného,“ prohodila ve snaze vytrhnout ho ze vzpomínek, které kalily jeho mysl. „Že budeš žádat vysvětlení k Liněši.“

„Ne, Výsosti,“ zavrtěl hlavou. „Ujišťuji vás, že vůbec žádné vysvětlení nežádám.“

„Ta válka byla strašlivá chyba. Zajali Malcia... Otcovo rozhodnutí bylo projevem... slabosti.“

„Pochybují, že by král Janus byl schopen slabosti, Výsosti. A co se té války týče, vzpomínám si, že jste se mě před ní pokusila varovat.“

Přikývla a odmlčela se, aby uklidnila své rychle tlukoucí srdce. *A já si byla tak jistá, že mě bude nenávidět.* „Ten muž...“ řekla. „Ten muž s lanem.“

„Jmenuje se Pletač, Výsosti.“

„Pletač,“ zopakovala. „Předpokládám, že to je vyslanec zla, které stojí za všemi našimi problémy. Ukrýval se v tvé armádě a čekal na příležitost k úderu.“

Vélin se trochu odtáhl, zármutek v jeho tváři vystřídal překvapení. „K úderu, Výsosti?“

„Zachránil mě,“ řekla. „Před tou věcí. A pak mě zapálil. Přiznávám, že to úplně nechápu. Ovšem jak zjišťuji, tato stvoření jednájí podivnými způsoby.“ Slova se jí zadržela v hrdle. Vybavila si oheň, který vzplál, když ji ten svalnatý mladík přitiskl k sobě. Žár byl ještě intenzivnější než v ten příšerný den v trůnním sále. Zvedla hlavu a přinutila se pohlednout Vélinovi do očí. „Je to... je to horší!“

Tiše si povzdychl a vzal ji za ruce. Ucítila jeho hrubé, mozolnaté dlaně. Čekala povzbudivý stisk následovaný nevyhnutelnou a strašlivou zprávou, on ji však namísto toho uchopil za zápěstí, zvedl jí ruce a roztáhl její prsty, aby se jimi dotkla své tváře.

„Ne!“ vykřikla a snažila se mu vytrhnout.

„Věřte mi, Lyrno,“ vydechl a přiložil její prsty ke kůži... k hladké, neporušené kůži. Pustil ji a ona sama začala zkoumat každíčký kousek svého obličej, od čela až ke krku. *Kde je?* opakovala si v duchu, neboť nenacházela tu hrubou, skvrnitou a zjizvenou tkáň. A necítila ani spalující bolest, která ji trápila navzdory všem hojivým mastem, jimiž dámy její popáleniny denně ošetřovaly. *Kde je moje tvář?*

„Věděl jsem, že má Pletač veliký dar,“ řekl Vélin. „Ale tohle...“

Lyrna se držela za obličej a bránila se vzlykům. *Na každém slově záleží.* „Já...“ začala, pak se odmlčela a zkusila to znovu. „Měla bych... měla bych svolat radu kapitánů... co nejdříve...“

Teprve pak jí začaly téct slzy. Vélin ji objal okolo ramen. Opřela si hlavu o jeho hrud' a plakala jako dítě.

Žena v zrcadle si přejela dlaní po světlém strništi na hlavě a na hladkém čele jí naskočila vráska. *To doroste,* ujišťovala se. *Možná si je tentokrát nenechám narůst tak dlouhé.* Lyrna se zaměřila na místa, kde předtím byly nejhorší popáleniny. Shledala, že pokožka přece jen není zcela uzdravená. Okolo očí a na čele objevila tenké bledé jizvičky. Vypravila si, co jí toho dne pod horou řeklo ubohé, pomatené Mahlessino já. *Zatím ne... Stopy tvé velikosti.*

Lyrna ustoupila od zrcadla a naklonila hlavu, aby se podívala, jak jizvy vypadají na světle. Zjistila, že na přímém slunci trochu vybledly. Zachytila v zrcadle nějaký pohyb a všimla si, že za ní stojí Iltis. Rychle uhnul pohledem a chytil si ovázanou ruku zavěšenou na šátku. Přišoural se do stanu zhruba před hodinou, odstrčil Bentena a padl před Lyrnou na kolena. Blekotal něco o odpuštění, ale pak vzhlédl, spatřil její tvář a okamžitě zmlkl.

„Měl byste ležet, lorde,“ řekla mu.

„Já...“ Iltis zamrkal a v očích se mu zaleskly slzy. „Už vás nikdy neopustím, Výsosti. Máte mé slovo.“

Vidí snad ve mně novou Víru? napadlo ji, neboť v zrcadle zpozorovala, jak se trochu zakymácel, zavrtěl hlavou a narovnal se v zádech. *Ta stará ho zklamala, a tak teď novou hledá ve mně.*

Do stanu vešel s úklonou Vélin. „Armáda je připravena, Výsosti.“

„Děkuji, lorde.“ Královna natáhla ruku k Oreně, která držela plášť s kápi lemovanou liščí kožešinou. Vybrala ho z hromady oděvů, jež s největší radostí poskytla lady Reva. Orena přistoupila k Lyrně a přehodila jí plášť přes ramena, zatímco Murela poklekla, aby před královskou chodidla položila nepraktické, ale elegantní boty. Královna se obula, stáhla si kápi až do obličeje a řekla: „Tak jdeme na to.“

Vélin před stan přistavil vysoký nekrytý povoz. Při Lyrnině příchodu k vozu přispěchal a podal královně ruku. Ona se jí přidržela a vytáhla se nahoru, přitom si podkasala plášť, aby o něj nezakopla. Při představě, že by v takové chvíli upadla na zem, se málem rozchichotala. Ovládla se však dřív, než se smích mohl prodat skrz rty. *Na každém slově záleží.*

Když se postavila, aby si prohlédla svoji novou armádu, i nadále se držela Vélinovy ruky. Ten obtloustlý bratr ze Severních provincií ji mezi kradnými pohledy na její tvář informoval, že v tuto chvíli čítá Armáda severu šedesát tisíc mužů a žen a k tomu přibližně třicet tisíc sordajských a eorhillských válečníků. Regimenty stály sešikovány do převážně nerovných útvarů, postrádajících onu dokonalou soudržnost, jakou se královská armáda pyšnila při přehlídkách ve Varinsholdu. Přeživší příslušníci královské armády se od svých spolubojovníků popravdě dosti odlišovali. Prořídlé roty stály za bratrem Kenisem v samém středu linie uspořádané do úhledných a disciplinovaných formací. Většina její nové armády se však skládala z Nilsélců hraběte Marvena, odvedenců, kteří s Vélinem přišli ze Severních provincií, a dalších mužů, již se k nim připojili cestou. Jejich řady se vyznačovaly velkou různorodostí — všemožné druhy zbroje a zbraní, povětšinou ukořistěné mrtvým Volarům, provizorní, vybledlé prapory, tolik se lišící od precizních standart královské armády.

Sordajové, ohromný shluk zamlklých mužů, na nichž byla patrná pouze zvědavost, si našli místo na pravém křídle. Za nimi seděli na svých krásných vysokých koních stejně mlčenliví Eorhilové. Lady Reva vyhověla Lyrnině zdvořilé žádosti, aby se dostavila s celou knížecí gardou, z níž nezbylo více než třicet mužů, a se všemi přeživšími lučičstníky. Stáli za svojí vládkyní ve dvou dlouhých řadách, podsadití, tvrdí muži s dlouhými luky na ramenou. Samotnou lady Revu doprovázela její rádkyně, lord lučičstník Anteš a starý zarostlý velitel gardy. Nikdo z Revina doprovodu na sobě nedával znát, že by ke královně cítil byt' jen špetku posvátné úcty. Nalevo od nich shromáždil Štít kapitány meldenejské flotily. Loďař Ell-Nurin stál záměrně několik kroků před Štítem, který královně se založenýma rukama pokývl na pozdrav. Jako vždy mu na rtech zářil okouzlující úsměv. Byla to škoda, neboť ho smích nejspíš brzy opustí.

Na ostrově za nimi se tyčilo stále ještě doutnající město Alltor, dvojice věží katedrály částečně zastřena ustavičně padajícím sněhem.

Lyrna vyhledala očima drobnou, ale výraznou postavu lady Dahreny, která stála v první řadě společně s kapitánem Adalem a Severní gardou. Na rozdíl od ostatních členů armády Dahrena hleděla nikoli na Lyrnu, ale na Vélina. Pod jejím upřeným a znepokojivě intenzivním pohledem si Lyrna uvědomila, jak ji v dlani hřeje Vélinova ruka. Pustila ji, otočila se čelem k armádě a stáhla si kápi.

Projelo to jimi jako vlna. Ozývaly se překvapené vzdechy, přísahy, modlitby i slova naprostého údivu. Jak se vojáci nevěřicně obraceli ke svým druhům, rozvlnily se nerovné řady ještě víc. Lyrně však neušlo, že Sordajové i Eorhilové zůstali tiší, ačkoli i v jejich postojích byla patrná větší ostražitost. Teprve když změť hlasů přesáhla únosnou míru, zvedla Lyrna ruku. Chvíli se nic nedělo. Už se bála, že bude muset Vélina požádat, aby je utišil, to už však kapitán Adal svým mužům rozkázal, aby zmlkli. Ostatní důstojníci a seržanti jej napodobili a nad armádou se rozhostilo ticho.

Lyrna si vojáky prohlížela, pozorovala jejich tváře a dívala se jim do očí. Někteří před jejím pohledem uhýbali, nervózně se ošívají a skláněli hlavy, jiní zírali v čirém úžasu.

„Zatím jsem neměla příležitost k vám promluvit,“ zvolala královna silným hlasem, který se v mrazivém vzduchu nesl do daleka. „Ti z vás, kdo neznáte mé jméno, vězte, že seznam mých titulů je dlouhý. Nebudu vás s ním obtěžovat. Postačí, když řeknu, že jsem vaše královna, uznaná Pánem věže Al Sornou i lady Revou, správkyň Cumbrélinu. Mnozí z vás mě viděli včera, a ti spatřili ženu s popálenou tváří. Teď mě vidíte zdravou. Chci vám slíbit, že vám jako vaše královna nebudu lhat. A proto vám upřímně říkám, že mou tvář zahojily Temné síly. Nedovolávám se přízně Zemřelých ani nějakého boha. Stojím před vámi, uzdravena rukou muže s darem, jemuž nerozumím. Došlo k tomu bez mého přičinění. Nevidím však důvod, proč bych toho měla litovat nebo trestat muže, který mi tuto laskavost prokázal. Mnozí z vás jistě nepochybují, že v řadách této armády jsou další s podobnými schopnostmi, dobří a odvážní lidé. Podle platných zákonů by měli být kvůli těmto darům, jimiž je obdařila příroda, usmrceni.“

A já proto svým královským slovem ruším veškeré zákony zakazující užívání darů dříve označovaných jako Temné síly.“

Odmělčela se — očekávala hlasitou reakci, snad i nespokojené mručení. Namísto toho však dál panovalo ticho. Všichni ji uchváceně pozorovali. I ti, kteří se ještě před chvílí jejím pohledu vyhýbali, od ní teď nedokázali odtrhnout zrak. *Právě tu k něčemu došlo*, uvědomila si. *K něčemu... užitečnému.*

„Není mezi námi nikdo, kdo by nepoznal utrpení,“ hovořila dál. „Není tu nikdo, kdo by nepřišel o ženu, manžela, dítě, přítele nebo rodiče. Mnozí z vás zakusili rány bičem, i já. Mnozí z vás museli strpět údery špinavých rukou, i já. Mnohé z vás ožehl oheň, i mě.“

Mezi vojáky to začínalo hučet, davem se šířil rozdmýchávaný hněv. Jedna žena uprostřed roty osvobozených otroků kapitána Nortaha, štihlá a drobná, ale ověšená několika dýkami, vycenila zuby ve výrazu rostoucího vzteku. „Tato země nese jméno na počest naší jednoty,“ pokračovala Lyrna. „Ovšem jen blázen by tvrdil, že jsme kdy byli skutečně jednotní. V nekonečné řadě malicherných sporů jsme prolévali vlastní krev. S tím je nyní konec. Nepřítel přinesl k našim břehům otroctví, mučení a smrt, ale s nimi nám přinesl i dar. Dohnal nás k jednotě, která nám tak dlouho chyběla. A toho bude litovat. Proměnil nás v jedinou nezníčitelnou čepel mířící přímo do jeho černého srdce. A já s vaší pomocí dohlédnu na to, aby vykrvácelo!“

Hučení přerostlo v divoký řev, tváře se křivily zlostí a nenávisť, vzduchem létaly pěsti, meče a halapartny. Ta omamná vřava Lyrnu pohlcovala svou mocí... *Moc. Musíš ji nenávidět, stejně jako ji miluješ.*

Zvedla ruku a vojáci se opět utišili, i nadále z nich však sálalo odhodlání. „Neslibuji vám snadná vítězství,“ sdělila jim. „Náš nepřítel je krutý a lstivý. Nebude umírat snadno. A tak vám slibuji jen tři věci — dřinu, krev a spravedlnost. Nikdo z těch, kteří se se mnou touto cestou vydají, by neměl očekávat jinou odměnu.“

Jako první začala skandovat ta drobná žena s dýkami. Zaklonila hlavu a čepelími v obou rukou bodala do vzduchu. „Dřina, krev a spravedlnost!“ Pokřik se rychle šířil celou armádou. „Dřina, krev a spravedlnost! Dřina, krev a spravedlnost!“

„Za pět dní vyrážíme k Varinsholdu!“ zvolala Lyrna do stále sílícího skandování. *Menší divadlo nikdy neuškodí*, řekl jí ten starý pleti-

chář během jedné z ceremonií, při níž rozdával meče mužům, kteří si je nezasloužili. *Královský majestát je jedno velké představení, dcero.* Hluk se zdvojnásobil a její slova zanikla v zuřivém pokřikování. „NA VARINSHOLD!“

Chvíli jen tak stála s rozpraženými rukama a vychutnávala si jejich oddané běsnění. *Dokázal jsi někdy něco takového, otče? Získal sis někdy jejich lásku?*

Řev neustával. Opět přijala Vělinovu ruku a chystala se sestoupit z povozu. Když vřak zahlědla Štíta, zarazila se. Podle jejího oěekávání úsměv z jeho tváře zmizel a nahradil jej podmraěený výraz. V tu chvíli zapochybovala, zda je kapitán i nadále ochoten kamkoli ji následovat.

„Do Varinsholdu je to dvě stě mil, Výsosti,“ oznámil jí hrabě Marven. „A my máme dost obilí pro koně sotva na osmdesát. Naši cumbrelínřtí přátelé si dali na pleníí úrody dost záležet.“

„Lepří spálená než v řaludcích našich nepřátel,“ podotkla lady Reva z druhé strany stolu.

Stáli okolo velkého stolu s mapami ve Vělinově stanu. Dostavili se všichni kapitáni armády, lady Reva a náěelníci Eorhilů a Sordajů. Eorhilům velel řlachovitý jezdec, jehoř věk Lyrna odhadovala na něco přes padesát let. Sordaj byl o něco mladří, vyšří než větřina jeho lidí, řtíhlý jako vlk a měl pohled jestřába. Oba vypadali, ře rozumějí kařděmu slovu, ale sami toho moc nenamluvili. Lyrně neuřlo, jak neustále těkají pohledem mezi ní a Vělinem. *Je to podezřění? uvařovala. Nebo jen údiv?*

Hrabě Marven téměř celou hodinu popisoval jejich strategickou situaci. Vřhledem k tomu, ře ona sama se studiem vojenřtví nikdy přříliř neobtěřovala, nezbylo jí než se spolěhat na to málo, co ze řargonu svřch spoleěníků pochytila. Zdálo se, ře nejsou v zas tak dobré pozici, jak by se dalo po tak slavněm vítězřtví oěekávat.

„To je pravda, madam,“ obrátil se hrabě k Revě. „Pro nás to ovřem znamená nebezpeěný nedostatek zásob, a do zimy zbřvají jen dva měříce.“

„Mám tomu rozumět tak, lorde,“ ozvala se Lyrna, „že máme silnou armádu, ale žádné prostředky k jejímu přesunu?“

Hrabě si přejel rukou po oholené hlavě. Zatímco se s povzdechem pokoušel dát dohromady vhodnou odpověď, sešitá jizva na jeho tváři se rozsvítila o něco červenější barvou.

„Ano,“ přisvědčil Vélín, který stál na protější straně stolu. „A nejde jen o přesun. Pokud do zimy neseženeme dostatek potravy, celá armáda by mohla vyhladovět.“

„Určitě jsme ukořistili volarské zásoby,“ podotkla Lyrna.

„Přesně tak, Výsosti,“ promluvil obtloustlý bratr Hollun. Stejně jako většině přítomných mu činilo potíže nezírat na její tvář. „Dvanáct tun obilí, čtyři tuny kukuřice a šest tun hovězího.“

„Bez nichž by mí lidé v zimě pomřeli hladu,“ prohlásila lady Reva. „Beztak jsem musela opět začít snižovat příděly... Výsosti,“ dodala. S etiketou měla očividně pořad problém.

Lyrna pohlédla na mapu a přejela očima trasu do Varinsholdu. Na cestě se nacházelo mnoho měst a vesnic. Královně však bylo jasné, že z nich většinou zůstaly jen trosky, kde žádné zásoby nenajdou. *Dvě stě mil do Varinsholdu, přemítala a prohlédla si mapu pozorněji. Polovina této vzdálenosti k pobřeží... a k moři.*

Vzhledla a vyhledala Štíta, který stál stranou kruhu kapitánů v zadní části stanu, tvář napůl ukrytou ve stínu. „Lorde Ell-Nestro,“ oslovila ho. „Potřebuji vaši radu, prosím.“

Po krátkém zaváhání přistoupil blíž. Dvojčata, vnuci krajského knížete Darvuse, mu uvolnili místo s uctivou úklonou, kterou však on nijak neocenal. „Výsosti,“ řekl nevzrušeně.

„Vaše flotila cítá mnoho lodí,“ začala. „Je jich dost, aby dopravily armádu do Varinsholdu?“

Štít zavrtěl hlavou. „Po bitvě u Zubů byly lodě tak poškozené, že se polovina flotily musela vrátit na Ostrovy. Uvezli bychom možná třetinu armády, ale bez koní.“

„To k dobytí Varinsholdu nestačí,“ odušil hrabě Marven. „Ne pokud se té Volarce dá věřit. Město stráží spousta mužů a jsou dobře zásobeni po moři i z Renfélinu.“

Lyrna se zastavila pohledem u Varinsholdu. Hlavní a největší přístav celého království zbohatl především obchodováním s Volarskem.